

רע"פ 7329/14 - אדי אדלר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 7329/14

לפני:

כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש:

אדי אדלר

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 18.9.2014 בע"פ 7844-07-14 שניתן על ידי כבוד השופטים: ר' שפירא - סג"נ, א' אליקים וב' טאובר

בשם המבקש:

בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' סגן הנשיא ר' שפירא, והשופטים א' אליקים וב' טאובר) בע"פ 7844-07-14 מיום 18.9.2014, במסגרתו נדחה פה אחד ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט מ' עלי) בת"פ 21074-01-14 מיום 12.6.2014, ועל גזר דינו מיום 25.6.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ועבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 6.1.2014 בשעות הצהריים הגיע המבקש לביתה של המתלוננת וצלצל באינטרקום. המתלוננת, אשר היתה בקומה השנייה של דירתה, סברה כי בנה הוא זה שמצלצל, ולחצה על לחצן האינטרקום כך שהתאפשרה פתיחת דלת הבית. או אז, פתח המבקש את הדלת, נכנס לבית המתלוננת ונטל ארנק שהכיל שני כרטיסי אשראי, מסמכים ומזומן בסכום של בין 60 ל-80 ש"ח. לאחר מכן, המבקש עזב את המקום כשבכוונתו לשלול את הרכוש שלילית קבע. במהלך שמיעת העדויות, המשיבה תיקנה את כתב האישום כך שתיוחס למבקש עבירה של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, במקום העבירה של כניסה לבית מגורים בכוונה לגנוב לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין.

3. בבית משפט השלום, המבקש כפר בעובדות כתב האישום, והכחיש כי הוא האדם אשר פרץ לדירת המתלוננת. לחלופין, הוא טען כי לא הוכח שביצע את עבירת ההתפרצות גם אם יקבע כי נכנס לבית וגנב את הרכוש. בית משפט השלום הרשיע את המערער בעבירת התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, ובעבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. זאת, על בסיס עדותה של המתלוננת, אשר מצא אותה אמינה ונתמכת בראיות חפציות, לעומת עדותו של המבקש, אשר נמצאה לא אמינה. בית משפט השלום גזר על המבקש עונש של 16 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו. כמו כן, הורה בית משפט השלום על הפעלת עונש מאסר מותנה בן 12 חודשים, כך ש-4 חודשים ירצו בחופף ו-14 חודשים ירצו במצטבר לעונש שהוטל בתיק זה, באופן שבו ירצה המבקש 30 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו. בנוסף, נגזר עליו מאסר מותנה בן 10 חודשים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע בתוך שלוש שנים מיום שחרורו, וכן חויב המבקש בפיצוי המתלוננת בסך של 5,000 ש"ח.

4. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, טען לחפותו וחזר על טענותיו לגבי הטעות בזיהוי כמבצע העבירה. עוד טען המבקש טענות שעניינן מחדלי חקירה. בית המשפט המחוזי קבע כי הוכחו מעל לכל ספק סביר עובדות כתב האישום, אך הרשיע את המבקש בעבירה לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, ביחד עם עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, וזאת במקום עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין כפי שפסק בית משפט השלום. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על גזר הדין והתיר את התוצאה על כנה. בית המשפט המחוזי קבע כי קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום היו מבוססות היטב בתשתית הראיות, ולא מצא כל עילה להתערב במסקנותיו, בעיקר ככל שהדבר נגע לזיהוי המבקש כמי שביצע את העבירה. בית המשפט המחוזי קבע כי היה די במכלול הראיות כדי להגיע למסקנה מעל לספק סביר כי המבקש הוא זה שביצע את המעשים נשואי כתב האישום, גם ללא התקיימותו של מסדר זיהוי. בית המשפט המחוזי שינה את הרשעתו של המבקש להרשעה בעבירה של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין במקום בעבירה של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, משום שלחיצת המתלוננת על מתג האינטרקום פתחה בפועל את דלת הבית ועל כן המבקש לא פתח בעצמו את הדלת כך שלא ניתן לומר כי "התפרץ" לדירה כנדרש לפי סעיף קטן (ב). עם זאת, בית המשפט המחוזי לא ייחס נפקות לכך בערעור על גזר הדין. בית המשפט המחוזי קבע כי גם אם היה מקום לשקול את שינוי מתחם העונש ההולם, כך שגבולות המתחם יהיו נמוכים בחודשיים, הרי שלא היה בכך כדי לשנות את העונש הראוי, כפי שקבע בית משפט השלום, והוא של 16 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי מצא כי בית משפט השלום עשה עם המבקש חסד בכך שאיפשר תקופה חופפת של המאסר המותנה, אשר נגזר על המבקש בתיק אחר והופעל לנוכח הרשעתו בתיק זה, ביחד עם המאסר בפועל הנגזר עליו בתיק זה. על כן, בנסיבות אלו, בית המשפט המחוזי קבע כי אין מקום להפחית עוד בעונשו של המבקש.

הבקשה למתן רשות הערעור

5. בבקשה שלפניי, מבקש המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולהורות על חקלה בעונשו. בבקשתו, המבקש טוען כי היו מחדלי חקירה רבים בעניינו. המבקש סבור גם כי יש להתחשב בכך שבמשך תקופת מעצר הבית ששהה בו, הוא לא הפר את תנאי המעצר. לדידו, גם סכום הפיצויים שנפסק הוא גבוה מדי, בהתחשב בעבירה בה הורשע. עוד טוען המבקש כי אינו יכול לשלם את סכום זה שכן הוא אסיר ויש לו חובות רבים וכבדים בהוצאה לפועל. המבקש מציינ גם כי הוא השתקם, נגמל מסמים ולראשונה בחייו התחיל לעבוד. על כן, הוא מבקש להתחשב בו ולהקל את בעונש שנגזר עליו כולל ביטול הפיצוי שהושת עליו.

דיון והכרעה

6. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפנינו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלה, ועל כן המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

7. עיינתי בבקשה ובפסקי הדין של בית המשפט השלום ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. על אף טענותיו, המבקש לא העלה בבקשתו טענה בעלת חשיבות ציבורית כאמור וכל בקשתו עניינה בנסיבותיו הפרטניות של מקרה זה. וכן, לא הועלו שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה. יתרה מכך, עיקר בקשתו היא כי נתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית משפט השלום לאחר שמיעת העדויות. כידוע, הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת, ככלל, בממצאים מסוג זה (ראו למשל: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל (21.8.2000)). הלכה זו מקבלת משנה תוקף כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. בחינת מסקנותיו של בית המשפט השלום, אף על רקע טענות המבקש, מעלה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהלכה זו. הן בית המשפט השלום והן בית המשפט המחוזי בחנו בזירות את מסכת הראיות, והגיעו למסקנה מבוססת ומנומקת היטב כי המבקש הוא אכן האדם אשר נכנס לדירת המתלוננת.

8. אינני רואה גם מקום להתערב בגזר הדין. כאמור, טענותיו של המבקש נוגעות גם לחומרת העונש. הלכה היא כי טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); בר"ע 2853/91 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.1991)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. סטייה כאמור לא נטענה ולא הוכחה על ידי המבקש, ומעיון בפסיקה הקיימת במקרים דומים בנסיבותיהם עולה כי אכן מדובר בעונש שאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון זה (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342 (1998)). יתר על כן, ולמעלה מן הצורך, אני רואה מקום להתערב בפסיקת הפיצויים. הלכה היא כי יכולותיו הכלכליות של העברין אינן מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצוי, ואין בהיעדר יכולת כלכלית כדי להצדיק התערבות בשיעור הפיצוי שנקבע על ידי הערכאה הדיונית (ראו: ע"פ 329/13 סגנודו לוי ורגס נ' מדינת ישראל (9.3.2014); ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל, פסקה ט (24.7.2006)). על כן, אין בידי לקבל את טענות המערער בנוגע ליכולותיו הכלכליות. לפני המערער עומדת האפשרות לפנות למרכז לגביית קנסות בבקשה לפריסת הפיצוי לתשלומים. על כל האמור לעיל, אין בידי לקבל את בקשת רשות

הערעור.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"א בחשון התשע"ה (4.11.2014).

ש ו פ ט